

Marzanna Lament

Politechnika Radomska

WYNIK FINANSOWY JAKO PRZEDMIOT POLITYKI RACHUNKOWOŚCI W ZAKŁADZIE UBEZPIECZEŃ

Streszczenie: Zakłady ubezpieczeń jako instytucje finansowe mają odmienny od pozostałych jednostek gospodarczych sposób ustalania wyniku finansowego wynikający ze specyfiki ich działalności wpływającej na przyjęte rozwiązania w zakresie rachunkowości. Także podział wyniku finansowego w dużej mierze zdeterminowany jest względami bezpieczeństwa finansowego zakładów ubezpieczeń. Opracowanie wskazuje na podobieństwa i różnice w polityce rachunkowości zakładów ubezpieczeń w odniesieniu do pozostałych podmiotów w obszarze wyniku finansowego, tj. w odniesieniu do zasad jego ustalania oraz podziału. Przedstawia także politykę podziału zysku w zakładach ubezpieczeń funkcjonujących na polskim rynku ubezpieczeniowym w latach 2005-2008.

Słowa kluczowe: finanse zakładów ubezpieczeń, rachunkowość ubezpieczeniowa, polityka rachunkowości.

1. Wstęp

Zgodnie z art. 10 ust. 1 Ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (DzU 2002 nr 76, poz. 694 z późn. zm.) każda jednostka zobowiązana do prowadzenia ksiąg rachunkowych powinna posiadać dokumentację opisującą w języku polskim przyjęte przez nią zasady (politykę) rachunkowości, a w szczególności te dotyczące:

- określenia roku obrotowego i wchodzących w jego skład okresów sprawozdawczych,
- metod wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego,
- sposobu prowadzenia ksiąg,
- systemu służącego ochronie danych i ich zbiorów, w tym dowodów księgowych, ksiąg rachunkowych i innych dokumentów stanowiących podstawę dokonanych w nich zapisów.

Wynik finansowy stanowi przedmiot polityki rachunkowości, determinując ją przez:

- sposób ustalania,
- podział.

Zakłady ubezpieczeń jako instytucje finansowe mają odmienny od pozostałych jednostek gospodarczych sposób ustalania wyniku finansowego będący efektem

specyfiki ich działalności wpływającej na przyjęte rozwiązania w zakresie rachunkowości. Także podział wyniku finansowego w dużej mierze zdeterminowany jest względami bezpieczeństwa finansowego zakładów ubezpieczeń. Odpowiednia polityka podziału zysku może bowiem zapewnić stabilność finansową zakładów ubezpieczeń poprzez zwiększenie kapitałów własnych, które są elementem środków własnych i stanowią zabezpieczenie przed nieoczekiwanym ryzykiem finansowym i ryzykiem wynikającym z normalnej działalności gospodarczej.

2. Instrumenty polityki rachunkowości

Instrumenty polityki rachunkowości to praktyczne wykorzystanie szczegółowych zasad rachunkowości mające postać alternatywnych przepisów prawa pozwalające kreować pożądaną wizerunek jednostki gospodarczej w sprawozdaniu finansowym. Należy podkreślić, że wybór, którego dokonała jednostka gospodarcza, powinien zostać ujęty w dokumentacji polityki rachunkowości. Można wyróżnić [Cebrowska 2003, s. 228 i nast.].

- instrumenty formalnej polityki rachunkowości,
- instrumenty materialnej polityki rachunkowości.

Instrumenty formalne polityki rachunkowości stosowane są w celu [*Polityka bilansowa...*1996, s. 23 i nast.]:

- oddziaływania na strukturę kapitału (np. kompensowanie zobowiązań majątkiem, cesje wierzytelności w ramach powiązanych jednostek, leasing zamiast kupna),
- poprawy dowodu wypłacalności firmy (np. faktoring, opóźnione zapłaty zobowiązań, przesunięcie środków między jednostkami powiązаныmi),
- oddziaływania na czułe pozycje sprawozdania finansowego (np. redukcja znamion wielkości poprzez podział przedsiębiorstw, przenoszenie roszczeń w ramach holdingu na przedsiębiorstwa powiązane).

Instrumenty materialnej polityki bilansowej dotyczą wartości aktywów i pasywów oraz wyniku finansowego. Stosowane są przed momentem bilansowym – czasowe przesunięcie operacji gospodarczych lub po momencie bilansowym jako wykorzystanie przyznanych przez ustawodawcę praw wyboru ustalania wartości i wyceny.

Zakres instrumentów polityki bilansowej jest szeroki i można się spotkać z różnymi ich klasyfikacjami. Ich dobór i wykorzystanie stosowane jest przez zarządy w celu kreowania obrazu przedsiębiorstwa ujmowanego w sprawozdaniu finansowym.

Instrumenty polityki bilansowej, będące szczegółowymi zasadami rachunkowości, dają pewnego rodzaju swobodę w prezentowaniu finansowego wizerunku przedsiębiorstwa poprzez funkcjonowanie alternatywnych rozwiązań w danym obszarze bez naruszania powszechnie obowiązujących zasad rachunkowości. Celowe wydaje się zbadanie, czy w obszarze wyniku finansowego występują alternatywne rozwiązania nienaruszające zasad rachunkowości.

3. Sposób ustalania wyniku finansowego

Ustalanie wyniku finansowego odbywa się według określonych procedur pomiaru, grupowania, przetwarzania i interpretowania ekonomicznych skutków zdarzeń zachodzących w danej jednostce gospodarczej. Uwzględni zatem specyfikę jego funkcjonowania, a to oznacza, że w praktyce mogą występować odmienne podejścia do sporządzania rachunku zysków i strat. Dlatego ważne jest przestrzeganie zasad rachunkowości, które w odniesieniu do ustalania wyniku finansowego i jego prezentowania w rachunku zysków i strat obejmują zasady:

- memoriału,
- współmierności kosztów do przychodów,
- ostrożności,
- indywidualnej wyceny (niekompensowania),
- ciągłości.

Zasada memoriału polega na tym, że w księgach rachunkowych jednostki gospodarczej należy ująć wszystkie osiągnięte przypadające na jej rzecz przychody i obciążające ją koszty związane z tymi przychodami, dotyczące danego okresu sprawozdawczego, niezależnie od terminu ich zapłaty [Ustawa z 29 września..., art. 6, ust. 1]. Łącznie z wymienioną zasadą stosuje się zasadę współmierności przychodów i związanych z nimi kosztów wyrażającą się w tym, że do aktywów i pasywów danego okresu sprawozdawczego zaliczane będą koszty lub przychody dotyczące przyszłych okresów oraz przypadające na ten okres sprawozdawczy koszty, które jeszcze nie zostały poniesione [Ustawa z 29 września..., art. 6, ust. 2].

Zasada ostrożności mówi, że poszczególne składniki aktywów i pasywów wyceń się, stosując rzeczywiście poniesione na ich nabycie (wytworzenie) ceny (koszty) z zachowaniem zasady ostrożności [Ustawa z 29 września..., art. 7, ust. 1-2]. W szczególności należy w tym celu uwzględnić w wyniku finansowym, bez względu na jego wysokość:

- zmniejszenia wartości użytkowej lub handlowej składników aktywów, w tym również dokonywane w postaci odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych,
- wyłącznie niewątpliwe pozostałe przychody operacyjne i zyski nadzwyczajne,
- wszystkie poniesione pozostałe koszty operacyjne i straty nadzwyczajne,
- rezerwy na znane jednostce ryzyko, grożące straty oraz skutki innych zdarzeń.

Wymienione zdarzenia należy uwzględnić także wtedy, gdy zostaną one ujawnione między dniem bilansowym a dniem, w którym następuje zamknięcie ksiąg rachunkowych.

Zasada indywidualnej wyceny wyraża się w tym, że wartość poszczególnych składników aktywów i pasywów, przychodów i związanych z nimi kosztów, jak też zysków i strat nadzwyczajnych ustala się oddzielnie [Ustawa z 29 września..., art. 7, ust. 3]. Nie można kompensować ze sobą wartości różnych co do rodzaju aktywów i pasywów, przychodów i kosztów związanych z nimi oraz zysków i strat nadzwyczajnych.

Zasada ciągłości mówi, że przyjęte zasady rachunkowości należy stosować w sposób ciągły, dokonując w kolejnych latach obrotowych jednakowego grupowania operacji gospodarczych, wyceny aktywów i pasywów, w tym także dokonywania odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych, ustalania wyniku finansowego i sporządzania sprawozdań finansowych, tak aby za kolejne lata informacje z nich wynikające były porównywalne [Ustawa z 29 września..., art. 5, ust. 1].

Wymienione zasady rachunkowości są oczywiście podporządkowane zasadzie nadrzędnej – wiernego i rzetelnego obrazu, zgodnie z którą jednostka powinna prowadzić rachunkowość w taki sposób, aby sprawozdanie finansowe przedstawiało prawdziwy i rzetelny obraz sytuacji majątkowo-finansowej oraz wynik finansowy.

Informacje ujęte w sprawozdaniu finansowym powinny zatem spełniać określone wymogi jakościowe, przez które rozumie się m.in. wierne odzwierciedlenie transakcji i zdarzeń, neutralność, przewagę treści ekonomicznej nad formą prawną [Jaruga, Martyniuk 2005, s. 145].

Zasady sporządzania rachunku zysków i strat określa art. 47 ustawy o rachunkowości stanowiący, że w rachunku zysków i strat wykazuje się oddzielnie przychody i koszty, zyski i straty oraz obowiązkowe obciążenia wyniku finansowego. Wielkości te należy wykazywać za bieżący i poprzedni rok obrotowy.

Zakłady ubezpieczeń ustalają wynik finansowy z uwzględnieniem wymienionych zasad, warto jednak podkreślić, iż rachunkowość ubezpieczeniowa w znacznym stopniu odbiega od rachunkowości innych podmiotów gospodarczych (szerzej na temat przedmiotu ewidencji w zakładach ubezpieczeń oraz charakterystycznych cech rachunkowości ubezpieczeniowej zob. [Lament, Piątek 2008, s. 70 i nast.]). Zasadnicze różnice wynikają z samego przedmiotu ewidencji, który z kolei jest warunkowany zakresem i specyfiką działalności, stąd rachunkowość zakładów ubezpieczeń podlega w znacznym stopniu przepisom specjalistycznym [Rozporządzenie Ministra Finansów z 23 grudnia...].

W odniesieniu do wyniku finansowego zakładów ubezpieczeń rozróżnia się przychody i koszty techniczne oraz przychody i koszty ogólne (nietechniczne, pozostałe). Za przychody i koszty techniczne działalności ubezpieczeniowo-reasekuracyjnej uważa się wszelkie przychody i wpływy oraz koszty i wydatki określone w umowach ubezpieczenia, koasekuracji i reasekuracji bądź określone w przepisach prawa dotyczących działalności ubezpieczeniowej lub w ogólnych warunkach ubezpieczeń jako kwoty należne zakładowi ubezpieczeń od kontrahentów (przychody i wpływy) bądź kwoty należne kontrahentom od zakładu ubezpieczeń (koszty i wydatki) [Lament, Piątek 2008, s. 77].

Przychody i koszty techniczne prezentowane są wyłącznie w technicznym rachunku ubezpieczeń majątkowych i osobowych oraz w technicznym rachunku ubezpieczeń na życie, a ostateczne wyniki netto z tych rachunków ubezpieczeń na dzień bilansowy wchodzi do ogólnego rachunku zysków i strat jako wyniki techniczne.

Rachunek techniczny zakładów ubezpieczeń muszą sporządzać dla grup ubezpieczeń [Rozporządzenie Ministra Finansów z 23 grudnia..., par. 48, ust. 1], a w zakre-

się reasekuracji czynnej w podziale na klasy rachunkowe [Rozporządzenie Ministra Finansów z 23 grudnia..., par. 48, ust. 2].

4. Podział wyniku finansowego

Osiągnięcie odpowiednich zysków gwarantuje możliwość kontynuacji działalności oraz rozwój jednostki. Dlatego nie bez znaczenia pozostają decyzje o podziale wyniku finansowego, tj. określające kierunki wykorzystania zysku oraz sposoby pokrycia straty. Podział zysku netto w poszczególnych jednostkach jest odmienny i różni się w zależności od formy prawno-organizacyjnej, a także od zakresu działalności. W dużym stopniu zależy również od decyzji właścicieli jednostki i od jej organów zarządzających.

W spółkach z o.o. wynik finansowy podlega podziałowi na podstawie prawomocnych uchwał zgromadzenia udziałowców. Kwota przeznaczona do podziału między wspólników nie może przekraczać zysku za ostatni rok obrotowy powiększonego o niepodzielone zyski z lat ubiegłych oraz o kwoty przeniesione z utworzonych z zysku kapitałów zapasowego i rezerwowych, które mogą być przeznaczone do podziału. Kwotę tę należy pomniejszyć o niepokryte straty, udziały własne i o kwoty, które zgodnie z ustawą lub umową spółki powinny być przekazane z zysku za ostatni rok obrotowy na kapitały zapasowy lub rezerwowe [Ustawa z 15 września..., art. 192]. Dokonywanie odpisów z zysku na kapitał zapasowy nie jest obligatoryjne, jednak umowa spółki może taki obowiązek nakładać.

Straty spółki z o.o. pokrywa się z dopłat wspólników z przyszłych zysków lub z tworzonego kapitału zapasowego. Gdy strata za dany rok przewyższa sumę kapitału zapasowego i rezerwowego oraz połowę kapitału zakładowego, wówczas zarząd spółki zobowiązany jest do zwołania zgromadzenia wspólników w celu podjęcia uchwały o przyszłości spółki.

W spółkach akcyjnych zasady podziału zysku reguluje również kodeks spółek handlowych oraz statuty spółek. Zgodnie z art. 396 par. 1 kodeksu 8% zysku obligatoryjnie przeznaczane jest na kapitał zapasowy aż do wysokości, gdy kapitał ten osiągnie 1/3 kapitału akcyjnego. Tak zgromadzony kapitał zapasowy może być wykorzystany na podstawie decyzji walnego zgromadzenia akcjonariuszy wyłącznie na pokrycie strat bilansowych. W ramach podziału zysku spółka może również tworzyć kapitały rezerwowe na pokrycie szczególnych strat i wydatków. Pozostała część zysku podlega podziałowi między akcjonariuszy, najczęściej w stosunku do wartości nominalnej akcji, a jeśli nie są one całkowicie opłacone w stosunku do dokonanych wpłat.

Zgodnie z art. 349 par. 2 kodeksu spółek handlowych spółka może również wypłacić zaliczkę na poczet przewidywanej dywidendy, jeśli jej zatwierdzone sprawozdanie finansowe za poprzedni rok obrotowy wykazuje zysk. Zaliczka ta nie może przekroczyć połowy zysku osiągniętego od końca poprzedniego roku obrotowego wykazanego w sprawozdaniu finansowym zbadanym przez biegłego rewidenta, po-

większonego o kapitały rezerwowe utworzone z zysku, którymi dysponuje zarząd, oraz pomniejszonego o niepokryte straty i akcje własne.

W razie wystąpienia straty bilansowej jej pokrycie następuje w drodze użycia kapitału zapasowego na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy. Jeśli strata przekracza kapitał zapasowy w części przeznaczony na pokrycie strat bilansowych, to mogą zostać uruchomione procedury obniżenia kapitału własnego spółki.

W osobowych spółkach handlowych, spółkach cywilnych oraz w jednostkach prowadzonych przez osoby fizyczne we własnym imieniu i na własne ryzyko osiągnięty zysk brutto dzielony jest między wspólników zgodnie z określonym w umowie spółki procentowym udziałem każdego wspólnika w zysku. Umowa spółki nie może wyłączać wspólnika od udziału w zyskach, może natomiast ograniczać odpowiedzialność niektórych wspólników od udziału w stratach.

Strata bilansowa w wymienionych jednostkach zmniejsza kapitał zakładowy i może być pokrywana z kapitału własnego, z dopłat wspólników bądź z przyszłych zysków.

Zasady podziału zysku w zakładach ubezpieczeń należy rozpatrywać osobno dla spółek akcyjnych oraz towarzystw ubezpieczeń wzajemnych. W odniesieniu do spółek akcyjnych zasady te uregulowane zostały w kodeksie spółek handlowych i omówiono je wcześniej. Natomiast w odniesieniu do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych regulują to przepisy Ustawy z 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (DzU nr 124, poz. 1151, z późn. zm.). Zgodnie z art. 65, ust. 1 i ust. 2, pkt 2 decyzję o podziale nadwyżki bilansowej albo o pokryciu straty bilansowej podejmuje zwyczajnie walne zgromadzenie w terminie 6 miesięcy po upływie każdego roku obrotowego. Nadwyżka roczna może być przeznaczona na spłatę kapitału zakładowego albo na zwiększenie kapitałów własnych i funduszy członkowskich tworzonych w towarzystwie [Ustawa z 22 maja..., art. 46, ust. 10]. Uregulowania te nie odbiegają zatem w sposób istotny od tych przewidzianych dla spółek akcyjnych, uwzględniają jedynie specyfikę funkcjonowania towarzystw ubezpieczeń wzajemnych.

Istotną kwestią, na którą należy zwrócić uwagę przy omawianiu zasad podziału wyniku finansowego zakładów ubezpieczeń, jest art. 187, ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, w którym mówi się, że organ nadzoru może zakazać wypłat z zysku, jeżeli margines wypłacalności, kapitał gwarancyjny lub rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe nie są pokryte zgodnie z prawem. Przepis ten stoi zatem na straży bezpieczeństwa finansowego zakładów ubezpieczeń, jest elementem determinującym ich wypłacalność.

5. Polityka podziału zysku w zakładach ubezpieczeń funkcjonujących na polskim rynku ubezpieczeniowym w latach 2005-2008

Ocenę polityki podziału zysku przeprowadzono na podstawie danych Komisji Nadzoru Finansowego w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń ogółem funkcjonujących

na polskim rynku ubezpieczeniowym w latach 2005-2008. Wartość zysku i kierunki jego podziału przedstawiono w tab. 1.

Tabela 1. Kierunki podziału zysku w zakładach ubezpieczeń funkcjonujących na polskim rynku ubezpieczeniowym w latach 2005-2008 (w tys.)

Lata	Zysk	Dywidenda	Pokrycie strat z lat ubiegłych	Kapitał zapasowy	Kapitał rezerwowy	Inne
2005	5 397 221	3 201 302	134 775	1 632 866	379 022	49 218
2006	6 758 136	627 932	183 180	5 448 301	446 547	52 170
2007	5 430 790	2 762 561	210 065	1 978 613	463 021	25 430
2008	6 106 802	1 814 150	125 909	3 582 652	554 797	31 193
Razem lata 2005-2008	23 692 949	8 405 945	653 929	12 642 432	1 843 387	158 011

Źródło: [Regulacje wewnętrzne... 2009, s. 3].

Strukturę podziału zysku w badanym okresie przedstawiono w tab. 2.

Tabela 2. Struktura podziału zysku w zakładach ubezpieczeń funkcjonujących na polskim rynku ubezpieczeniowym w latach 2005-2008 (w %)

Kierunki podziału zysku	2005	2006	2007	2008	Razem 2005-2008
Dywidenda	59,3	9,3	50,9	29,7	35,5
Pokrycie strat z lat ubiegłych	2,5	2,7	3,9	2,0	2,7
Kapitał zapasowy	30,3	80,6	36,4	58,7	53,4
Kapitał rezerwowy	7,0	6,6	8,4	9,1	7,7
Pozostałe	0,9	0,8	0,4	0,5	0,7
Razem	100	100	100	100	100

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych z tab. 1.

Z danych przedstawionych w tab. 2 wynika, że w latach 2005-2008 zysk wypracowany w zakładach ubezpieczeń był w największym stopniu przeznaczony na zasilenie kapitału zapasowego – 53,4% – oraz na dywidendy – 35,5%. Te dwa kierunki podziału zysku miały największe znaczenie także w poszczególnych latach badanego okresu, choć nie zawsze dominowało zasilanie kapitału zapasowego. W 2005 r. najwięcej zysku, bo aż 59,3%, przeznaczono na dywidendy, w 2006 r. – na kapitał zapasowy (80,6%), w 2007 r. – na dywidendy (50,9%). W 2008 r. 58,7% zysku przeznaczono na kapitał zapasowy, a na dywidendy – 29,7%. Taka polityka

podziału zysku, polegająca na tym, że przeciętnie w badanym okresie ponad połowę zysku zatrzymuje się w zakładach ubezpieczeń, powoduje zwiększenie kapitałów własnych, a tym samym poprawia bezpieczeństwo finansowe i wypłacalność zakładów ubezpieczeń. Wynika to z pewnością z tego, iż zakłady ubezpieczeń, planując podział zysku, kierują się sytuacją ekonomiczną, a także poziomem nadwyżki środków własnych do marginesu wypłacalności i kapitału gwarancyjnego.

6. Podsumowanie

W obszarze wyniku finansowego instrumenty polityki bilansowej oddziałują na:

- sposób jego ustalania,
- zasady podziału.

Zakłady ubezpieczeń mają specyficzne zasady ustalania wyniku finansowego odmienne od pozostałych podmiotów, co nie oznacza, że nie uwzględniają powszechnie obowiązujących zasad jego tworzenia omówionych w artykule. Instrumenty polityki bilansowej stosowane przez zakłady ubezpieczeń będą zatem odmienne i specyficzne dla działalności ubezpieczeniowej, choć ich rodzaje i cel stosowania będą podobne do tych wykorzystywanych w pozostałych podmiotach. Zasadnicze różnice dotyczą:

- osobnego ujmowania wyników dla zakładów ubezpieczeń funkcjonujących w dziale ubezpieczeń na życie i w dziale ubezpieczeń majątkowych i pozostałych osobowych,
- prezentacji wyniku finansowego zakładów ubezpieczeń w dwóch osobnych sprawozdaniach – odrębne sprawozdanie finansowe dla działalności technicznej – techniczny rachunek ubezpieczeń – oraz odrębne dla pozostałych elementów kształtujących wynik finansowy netto – ogólny rachunek zysków i strat.

Na podstawie przedstawionych regulacji w sprawie podziału wyniku finansowego należy stwierdzić, że:

- zasady podziału wyniku finansowego zakładów ubezpieczeń uzależnione są od jego formy organizacyjno-prawnej i zostały uregulowane w różnych aktach prawnych – dla spółek akcyjnych – w kodeksie spółek handlowych, a dla towarzystw ubezpieczeń wzajemnych – w ustawie o działalności ubezpieczeniowej,
- nadzór finansowy może zakazać wypłaty dywidend, jeśli zakład ubezpieczeń nie spełnia podstawowych wymogów wypłacalnościowych, stoi zatem na straży bezpieczeństwa finansowego zakładów ubezpieczeń; pozostawienie zysku w zakładzie ubezpieczeń poprawia jego kondycję finansową i zwiększa bezpieczeństwo funkcjonowania.

Przeprowadzona ocena kierunków podziału zysku w zakładach ubezpieczeń pokazuje, że większość zakładów ubezpieczeń przeznaczają wypracowany zysk na kapitały zapasowe i rezerwowe. Można więc stwierdzić, iż stosują one ostrożną politykę dotyczącą podziału zysku ukierunkowaną na wzmocnienie kapitałowe i poprawę wypłacalności.

Literatura

- Cebrowska T., *Polityka bilansowa*, [w:] *Rachunkowość finansowa i podatkowa*, red. T. Cebrowska, PWN, Warszawa 2003.
- Jaruga A., Martyniuk T., *Komentarz do ustawy o rachunkowości. Rachunkowość – MSR/MSSF – podatki*, ODDK, Gdańsk 2005.
- Lament M., Piątek J., *Rachunkowość ubezpieczeniowa. Problemy i zadania*, Politechnika Radomska, Radom 2008.
- Polityka bilansowa i sprawozdawczość finansowa w zarządzaniu firmą*, red. K. Sawicki, Ekspert, Wrocław 1996.
- Regulacje wewnętrzne i polityka zakładów ubezpieczeń w zakresie podziału zysku finansowego w latach 2005-2008*, Komisja Nadzoru Finansowego, Warszawa 2009.
- Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń (DzU nr 236, poz. 1634).
- Ustawa z 29 września 1994 r. o rachunkowości (DzU 2002 nr 76, poz. 694 z późn. zm.).
- Ustawa z 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (DzU nr 94, poz. 1037 z późn. zm.).
- Ustawa z 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (DzU nr 124, poz. 1151 z późn. zm.).

THE FINANCIAL RESULT AS THE ACCOUNTING POLICY SUBJECT IN AN INSURANCE COMPANY

Summary: Insurance companies as financial institutions have different tools for estimating the financial result than other economic entities. This results from the specificity of their activity, which affects accepted solutions for accounting.

The paper identifies similarities and differences in accounting policy of insurance companies in comparison to other entities in the area of the financial result (regarding rules of estimation and classification of the financial result). It also shows profit classification policy in the insurance companies operating in the Polish market between 2005 and 2008.